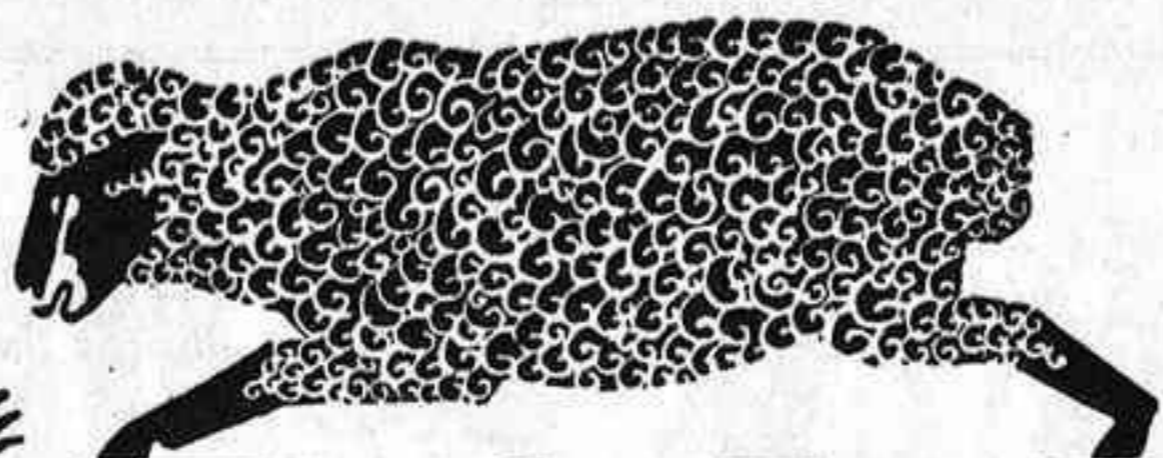

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Ara al Paral·lel
ensenyaran... en
català i en castellà

Any II - Núm. 54

Barcelona, 28 de juny de 1932

Preu: 20 cèntims

Barcelona-Londres, o els regidors s'esbargeixen

Tot vetllant, com sempre, pels interessos sacrosants i sacrosantíssims dels nostres lectors, havíem passat en mig d'una angúnia mortal de necessitat, mes darrera mes, any darrera any, les tres setmanes llargues que els nostres regidors havien passat corrent per la tan rossa com pèrfida Albió (la coneguda parenta del don Ramon dels mateixos cog-

eh? Doncs ja ho veu. Totes les altres coses que li podria dir ja les vaig dir a L'Opinió en un extens article que ocupava, almenys, dues quartilles. Llegeixi'l i si s'hi atreueix, extracti'l. Com veurà el lector, si segueix essent-ho, no ens hi atrevirem.

EL SR. VILALTA

—Si callant com un mort en

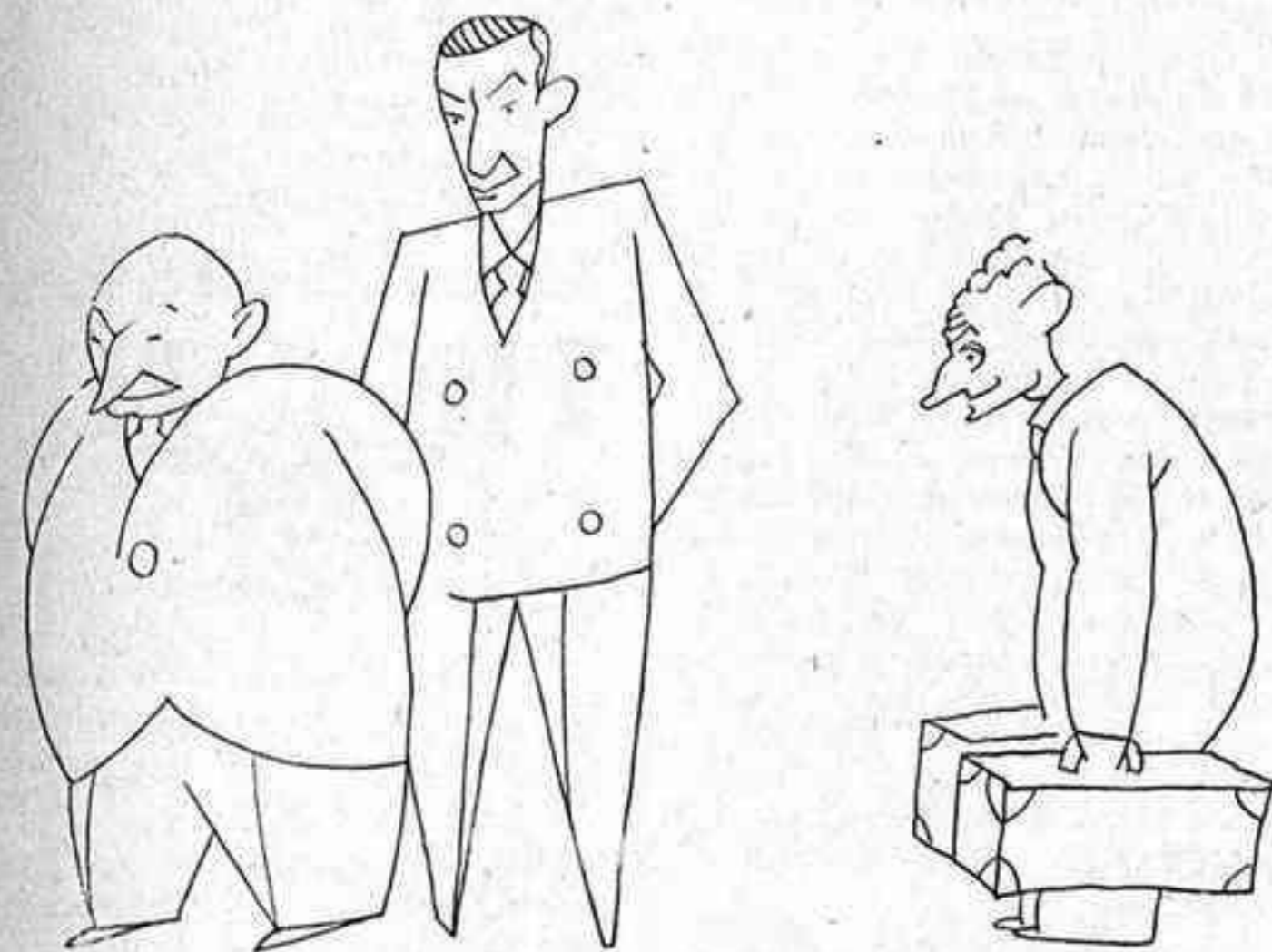
EL QUE ENS DIU EL SR. JOVE SARROCA

Trobàrem el líder del jovesarroquisme enfilant un ull amb l'altre, com si en volgués fer un ull de llarga vista.

—A mi—ens digué de oell antuvi (i qué bell!)—, no me la fregeixen. Tres de la majoria, un de la Lliga, un de radical i cap de jovesarroquista? Aquí hi havia gat enserrat, i jo que sí, que me'n vaig al peadero de l'estació de França, veig el quipagès d'en Casanelles, i em fico en aquell asinari de porta-hi la roba de tiqueta. Perquè, ja veurà; jo, vetllant pels interessos de la ciutat volia ésser testic del que passaria allà dalt per denunciar en plena sessió els abusos de confiança i els altres.

Però em vàrem descobrir en passar la frontissa i varen dir que era un polisson i em varen deixar que els acompanyés per servir d'intrèpid de tant d'anglès que sé, que ja no sé el que sé, i mireu, els vaig acompanyar.

Vàrem passar el camal de la mànega, que no sé per què n'han de dir el camal si no es tracta d'unes calces, i vàrem arribar a Londres, que ells en diuen London, perquè són anglesos. Ens va rebre l'ascalde vestit de fa-

nom i color de cabell, encara que sense en el primer) i quan l'altre dia ens enteràrem, tot llegint la premsa com si res, que feia uns dies que, després de llarga espera, havien arribat inesperadament quan ningú ja no els esperava. Ens sobtà tant la notícia, que de moment perdérem de vista el nostre deure i els interessos dels nostres lectors; però recobrant l'ús del més bell dels sentits, decidírem portar a cap la informació que dintre el cap portàvem (Mare de Déu, quina elegància d'estil!)

Es tractava, no pas menys, d'obtenir les primícies i els delmes de les impressions gran-britàniques dels nostres regidors. El mutisme palès, que diria el senyor Vachier, que havien manifestat en la premsa de totes les tendències, especialment les afins, ens donava fonamentades esperances, trobant-nos nosaltres casualment a fins de mes. Però la nostra insistència, la nostra persistència i la nostra diplomàcia toparen amb el mur més lerrouxiista dels silencis.

Un silenci d'una tal qualitat s'hauria comprès fàcilment en el senyor Ulled; però, en els altres? Per donar una idea dels diversos silencis amb què foren contestades les nostres preguntes, volem reproduir-los taquígrafament.

EL SR. ULLED

El caudillo calla, y si el caudillo calla, ¿por qué no he de callar yo? Todo me invita a callar: mi cargo en el Ayuntamiento y mi filiación política; porque si el caudillo calla, callar he yo; y si soy teniente de alcalde de Ensanche, ¿no he de callar más? Las calles me invitan a que calle, y si yo soy de Ensanche, al buen callar llaman en catalán Ensancho. De todos modos, si quiere saber mis impresiones, lea usted los periódicos y las encontrará íntegras y extensas. Pero yo no puedo decir una palabra.

EL SR. COMES

—Els anglesos són gent molt silenciosa. Només heu de recordar el cas de Coolidge.

—Però si Coolidge és americà!

—Ningú no ho sap, perquè com que no parla, ningú no sap si parla l'anglès o l'americà.

—Però va ésser president dels Estats Units.

—Perquè callava. El callar és una mostra de cultura, i com que jo sóc president de la comissió de Cultura... francament, desdiria.

EL SR. CASANELLES

—No li puc dir res, perquè no vull. Les coses que li diria no les podria publicar, perquè no és poeta. ¿Es veuria amb cor d'escriure el Tenorio en prosa? No,

Santamaria ha dit el que ha dit, jo no sé què hauria dit si jo no hagués callat com un mort.

—Però si ho digué pel senyor Ulled!

—I ca! Ell s'ho pensa!

—Qui, el senyor Ulled?

—No, en Santamaria; però jo sé que ho va dir per mi. Per això no vull parlar.

—Tant el respecta?

—No és això; es que primer haig d'enllestir amb en Solà de Cañizares.

EL SR. AMAT

—Jo, amic—digué l'Amat—no li puc dir res. A Londres, com es pot pensar, i com el meu nom indica, em vaig limitar a obrir Lull. I ja em comprendrà: la Lliga, Unió Catalana, Fundació Bernat Metge...

Vàrem fer-nos tan comprensius com el senyor Giralt, i no vàrem insistir.

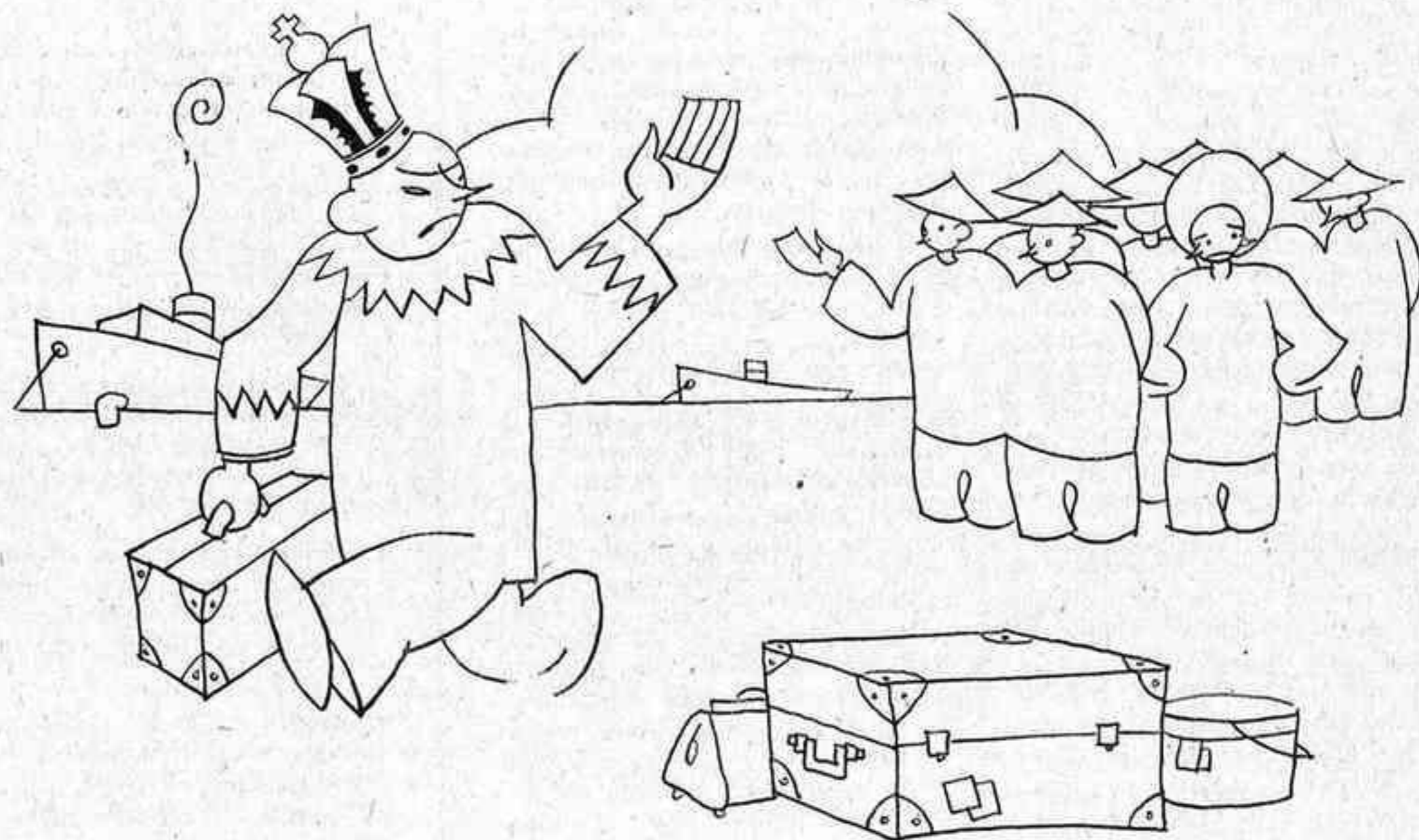
Però, ¿és que els nostres lectors s'havien de quedar a les fosques? El nom del nostre setmanari indica prou clarament que no. És per això que decidírem anar a trobar el senyor Jové Sarroca.

Per què? Misteris del destí: del nostre destí, podríem dir.

ramalla com en Fiveller, i amb una medalla tota plena de brillants que semblaven uns sastres i amb uns tachis de lujo cap al Congrés dels diputats municipals falt gent. I allà, discursos i més discursos. Amb això sí que no vàrem gastar res, i a les festes tampoc. Però com que no ens donaven més que salmó i vinga

(Segueix a la pàg. 2, columna 1)

EL REI DE SIAM

—Apa, adéu-siam!

La "Peña Alejandrina" vol "sentir" de la vora els silencis d'en Lerroux

Aprofitant la feliç coincidència que després del dissabte, dia 25, vingués el diumenge, dia 26, i que, de més a més, el diumenge és el dia més festiu de tots; més festiu encara que un article seriós de Ricardo Baroja, uns quants radicals que componen a Madrid la "Peña Alejandrina", decidírem anar a visitar el seu insigne president, tan insigne com silencios, don Alexandre — silenci — Lerroux — silenci — Garcia. El projecte fou envoltat del més gran silenci.

Silenciosament, els penyistes alexandrins, s'encaminaren als banys de Montemayor, on el gran taciturn calla i espera, i pren banys de peus dintre una galleda d'aigua medicinal.

Precisament, al moment d'arribar la "peña", l'ex-emperador prenia el pediluvi; al costat del recipient descansaven uns mitjons

tricolors dintre d'uns silenciosos de color negre. Les lligues duien les quatre barres, i eren una delicada ofrena, penyora d'agraïment de don Ramon d'Abadal i Calderó, diputat de la "Lliga", electe amb vots dels radicals.

Don Alexandre va posar-se un dit damunt dels llavis, signant silenci. Els recent arribats l'interrogaren amb la mirada. Lerroux digué:

—Pssit!

I els allargà un bloc-notes, amb aquesta indicació: «objeto de su visita».

—Un dels visitants va escriure: «Hacerla petar un rato.»

Lerroux va obrir dos ulls com dues taronges.

—«Imposible»—va escriure en el bloc-notes—. «El silencio es oro.»

Un dels presents, llavors escribí sota:

—«Si el silencio es oro, sola-

mente Emiliano podría hacer salir a usted de su silencio.»

—«Mejor dicho—va esmenar en Lerroux—, yo no saldría de mi silencio; sería mi silencio quien saldría de mí.»

I aquí s'acabà la històrica entrevista.

Amb permís del Sr. Fuk

Quan la policia va anar a agafar el general Barrera, a Barcelona, l'ex-vice va dir, molt enfadat, que aquelles no eren hores de detenir la gent.

Ara, a Madrid, quan l'han posat en llibertat, ha dit que tampoc volia sortir de nits, perquè aquelles no eren hores de posar la gent en llibertat.

Com que si en Pich i Pon no puja al poder ens fa l'efecte que el general Barrera haurà d'ésser molestat encara varies vegades, aconsellàrem al valent militar que posi a la porta de casa seva un rètol com el dels metges i advocats, que podria dir així:

Detenciones: de 9 a 1 i de 5 a 7.

Puestas en libertad: de sol a sol.

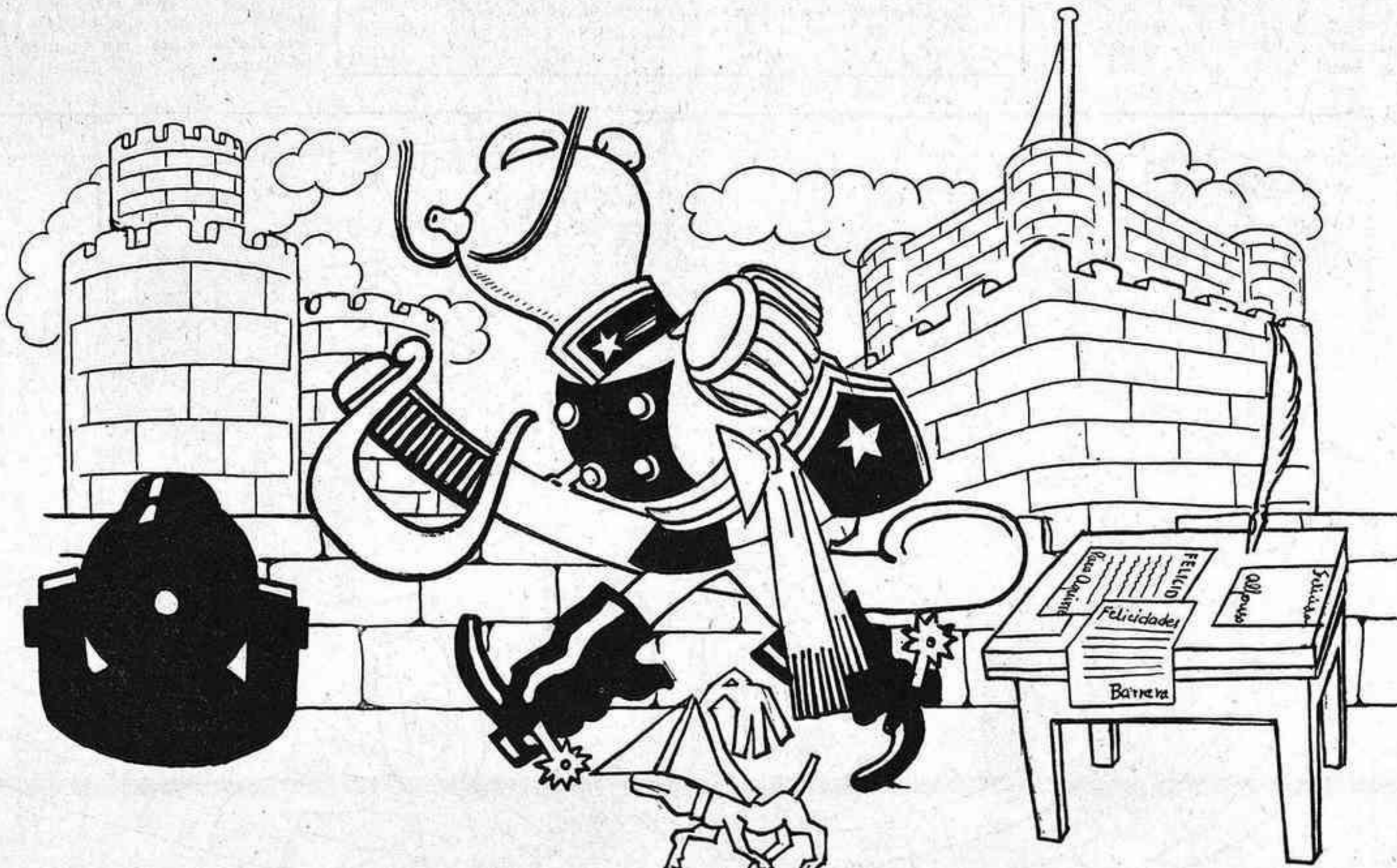
Ja comptem amb què la publicació d'aquesta notícia ens proporcionarà alguna amable al·lusió d'aquest tractat ambulat d'urbanitat que respon al nom evocador de Paquito Aguirre i Samitier.

Fruits de la conllevància

Un tribunal militar s'entesta a parlar en català

Madrid, 27. — S'ha donat un nou cas que demostra quins progressos fa la «conllevància». Un tribunal militar que havia de veure una causa contra Innocente Gutiérrez i Ramírez, natural de Burgos, ha decidit, de sobte, emprar la llengua catalana, que, segons ells, no es gasta ni de molt, tant com la castellana, que cada dia passa per la boca de 80 milions de persones, conegudes vulgarment per hispano-parlantes.

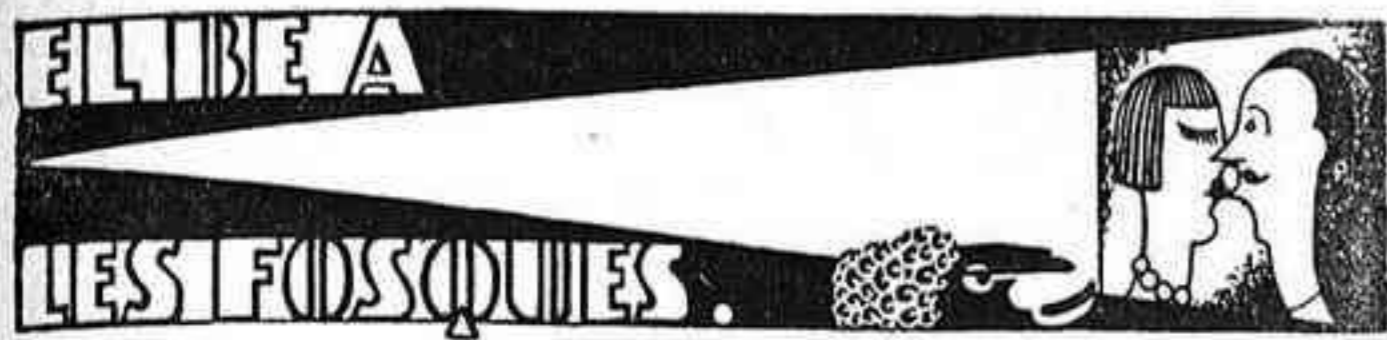
L'acusat ha demanat intèrpret. El senyor Unamuno s'hi ha ofert de franc.

EL GENERAL CAVALCANTI, ARRESTAT

—«Quien no supiera escribir!»

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

Ha començat la gran temporada d'estiu i tots els cinemes estrenen les grans represes. Al Coliseum, per exemple, han estrenat «El Desfile del Amor» i ara fan «Luces de Buenos Aires»;

senyor Francesc Elias, el que diuen que és un famós director, no es pot treure els pantalons de golf ni per dormir perquè no pot donar l'abast. En realitat, però, males llingües diuen que és per exhibir els mitjons Molfort's que porta i que tenen boja a la Gina Manés.

El cineasta local, el nostre fotogènica amic Busquets, ha rebut les més temptadores proposicions de Greta Garbo, invitant-lo a seguir gaudint eternament de les delícies de la vida barcelonina.

Frivolitats

El Saló d'Humoristes ha fet suspensió d'humoristes.

En Josep A. (Ah!) Tralal prepara una subscripció pro-protecció-presos de Priorat.

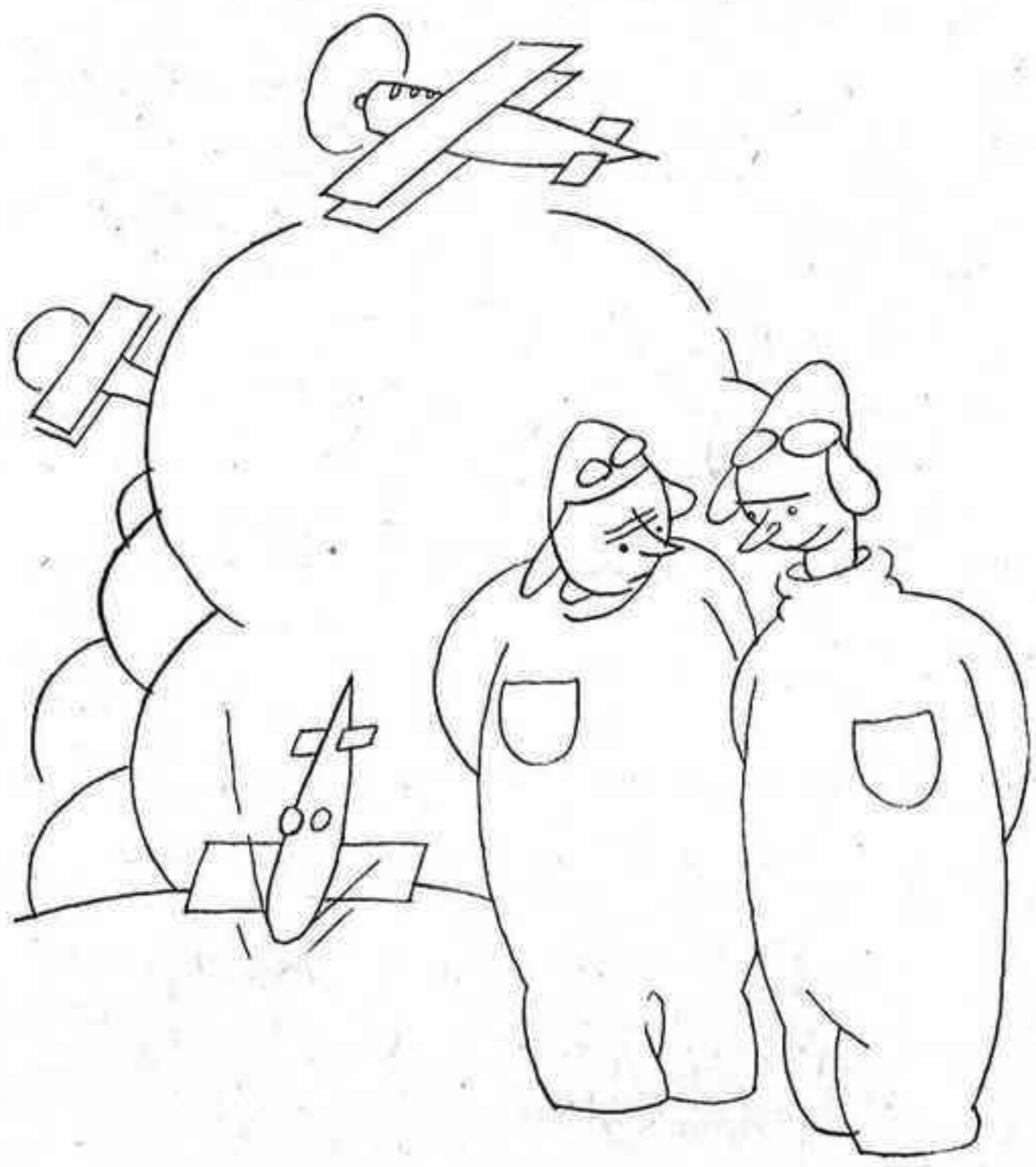
En Josep Pla treballa en un retrat al magnesi del senyor Sánchez Román.

En Marianus Aguilariu de Huete s'ha rentat els peus.

Don Lacandro Lerroix s'ha compromès a parlar pels des-cosits de l'Emiliano.

En Pich i Pon aviat posarà a la venda un nou diari de la nit que apareixerà a primeres hores de la matinada.

El germà Gassol ha inaugurat la seva exposició d'englantines i flors naturals.

LA PROPOSICIÓN HOOWER

— Si tothom ho fes com nosaltres, no hi hauria qüestió de desarmament...

PARODIES D'«EL BE NEGRE»

Declaració sensacional seguida de cinc radiacions

per Carles Sindreu i Pons

Hi ha tantes granotes decapitades al fons del pou, que a la fi vull parlar. A més a més, la meua sensibilitat que té la pell arrencada a tires (els infants de la meua col·lecció n'estiren el encenalls), és avui en carn viva, i mil filferros clavats en un fragment de fusta — fragment

DE MADRID ESTANT

Política de cafès

(Del nostre redactor-corresponsal.)

El senyor Azaña ha vist que si no hi haguessin cafès, que són la polilla—l'arna, que diem a l'Empordà—del país, seria fàcil governar; però que ell no té ganes de tancar els cafès.

El senyor Azaña, que és un governant de tipus europeu, encara que jo l'hagi comparat a un metge xinès, ha dit una veritat obvia que cau pel seu propi pes. Enlloc d'Europa passa aquesta cosa picant que té el seu pintoresc. Vull dir la importància que tenen els cafès en la política. A tot arreu del món, fora d'algun recó balcànic o sud-americà, la política es fa des dels llocs on s'ha de fer, des de les «Lligues» respectives, els ministeris, les redaccions dels salons polítics.

Però a Madrid, o a Palafrugell, la cosa no va així. La política es fa al cafè, al cafè de cafè amb llet, ben entès, i en llocs similars. Jo no he vist mai, per exemple, Mussolini en un cafè, ni Mac Donald en un bar.

La República no la van portar altra cosa que els cafès, on es reuneixen els conspiradors republicans i els cambrers servien fulles clandestines entre dues medies de abajo. I ara és als cafès també on es reuneixen els conspiradors monàrquics entre dues estades a la presó.

Aquest ambient de pena de ca-

fè, amb les seves murmuracions i els seus xistos, crea una atmosfera tan literalment asfixiant que es comprèn que el senyor Azaña se'n senti embafat. Però el senyor Azaña no pot oblidar que ell és un producte del cafè, de la cafeteria de l'Ateneu, que és el cafè més cafè de Madrid, capital dels cafès, i que la República i els seus homes han sortit del cafè.

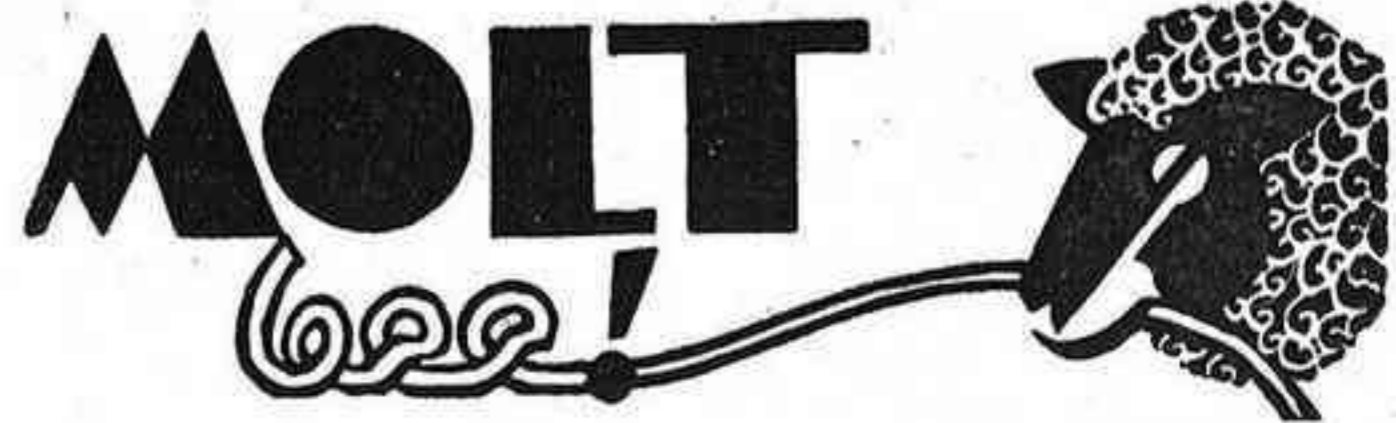
En qualsevol país europeu, un governant governa amb els obrers, posem per cas, o amb els militars, o els capellans. Enlloc no governa amb el públic sinistre dels cafès. El governant espanyol ha de comptar amb aquest handicap, i ha de fer discursos i escriure la «Gaceta» de cara a la gent del cafè.

Jo mateix, que sóc un cul de cafè, faig articles de cafè per a ésser llegits al cafè. Tots portem aquesta feixuga herència de la revolució més gran que podria fer-se a Espanya fóra suprimir els cafès.

Però el dia que es prenguéss aquesta mesura veritablement trasbalsadora del país, ¿què faria aquest pobre periodista?

JOSEP PLA

Madrid, 25 de juny.

L'artista de music-hall, Bella Dorita, que ha estat tanca-da a la presó de dones, tal com han explicat, amb gest pudorós, els diaris, està rebent, com el senyor March o el general Barrera, o, si voleu, una amazona de Cristo Rey, per part dels seus nombrosos admiradors, tota mena de proves d'adhesió, afecte i simpatia, en forma de llençols, flors, matalassos, bombons, discos de gramòfon i altres objectes que més valdrà no detallar.

No se sap ben bé si la van agafar perquè ensenyava o perquè no volia ensenyar. En qualsevol dels dos casos, trobem la detenció justificada.

El senyor Millàs Raurell havia de donar ahir una conferència sobre el teatre nordamericà. Preferíem que l'hagués donat sota.

Al senyor Adrià Gual li ha sortit un competidor en el ram de catàstrofes. És el seu homò-

nim, el futbolista Gual, que diumenge va obrir el cap al porter del «Torino» i va deixar K. O. a un altre jugador del mateix equip.

L'Adrià diu que això és fer-li una competència deslleial.

Dissabte varen acabar el paper a tots els teatres de Barcelona.

Això demostra dues coses: primera, que no hi ha crisi; segona, que al públic no li ve d'un pam i, tercera, que ja feia bé aquella vella...

Aurea de Sarrià prepara un recital de poemes a peu coix i una lectura de danses clàssiques amb música de l'Ambrosi Carri-lón.

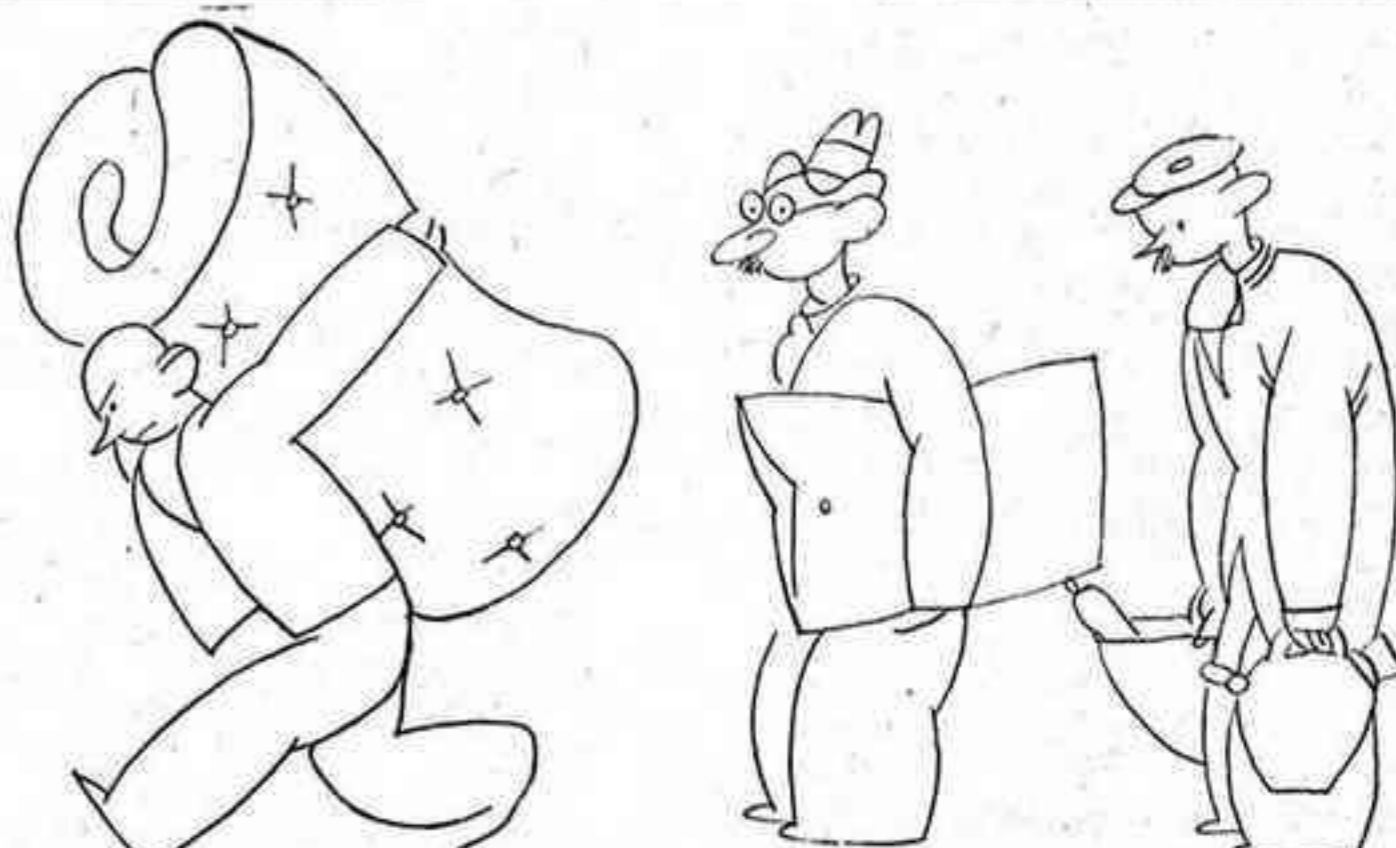
El mateix Fina, que evidentment viu un dels seus moments més feliços en matèria de mots d'«esprits», recentment, tractant de donar una definició ben gràfica de la «paveria» del conegut aspirant a cineasta senyor Busquets, féu aquesta frase lapidària:

—Mireu si n'és de «paveru», que fins uuan es furga el nas fa córrer que pren cocaïna.

L'audàcia dels comerciants

El Saló Chevalier, per veure si atreu almenys mitja dotzena de bonafès, ha contractat el conegut ballari Armengol de Llano, que ha posat ball a una sessió consistorial, cosa que encara no ha gosat fer l'Aurea.

TEATRO NUEVO (TEMPORADA D'ESTIU) Avui dimarts, nit. VERBENA DE SANT PERE DEBUT del Genial Humorista. RAMPER amb el seu nou i original ESPECTACLE RAMPERIA Tots els dies RAMPER amb la creació del seu original espectacle

Els admiradors de la Bella Dorita li han portat a la presó tota mena d'obsequis.

(Dels diaris)

— ¡No sempre havia d'ésser ella que ens ensenyés els bons sentiments!

ble personalitat. Prou somnis eròtics... Escolteu... i perdoneu...

Carlota Sineu i Carlota Sindreu (ho sospitava, oi?) són una mateixa cosa. O si voleu, dues coses que en fan una... O si voleu una cosa que fa tres coses...

La meua col·laboració a la Pàgina Femenina d'en Sunyol i Ciutadania m'ha compromès.

Hom no pot jugar impunement amb els homes i les dones ensems.

Ara ja ho sabeu tot. Llleu-

Femina PAUL LUKAS — SIDNEY FOX LEWIS STONE Director: JOHNS S. STAHL El instinto del Amor Superfilm UNIVERSAL Espiritual! La millor comèdia passionel. Profunda! El millor galant dels galanis. Galani! La ingenua més ingenua.

PUBLI CINEMA Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79681 SESSIO CONTINUA de 4 a 8 i de 10 a 12 Localitat única, sentit 1 pta. NOTICIARIS I REPORTATGES FOX Documentals, etc. Demà nou i important programa Equip sonor, R. C. A. Phonophone

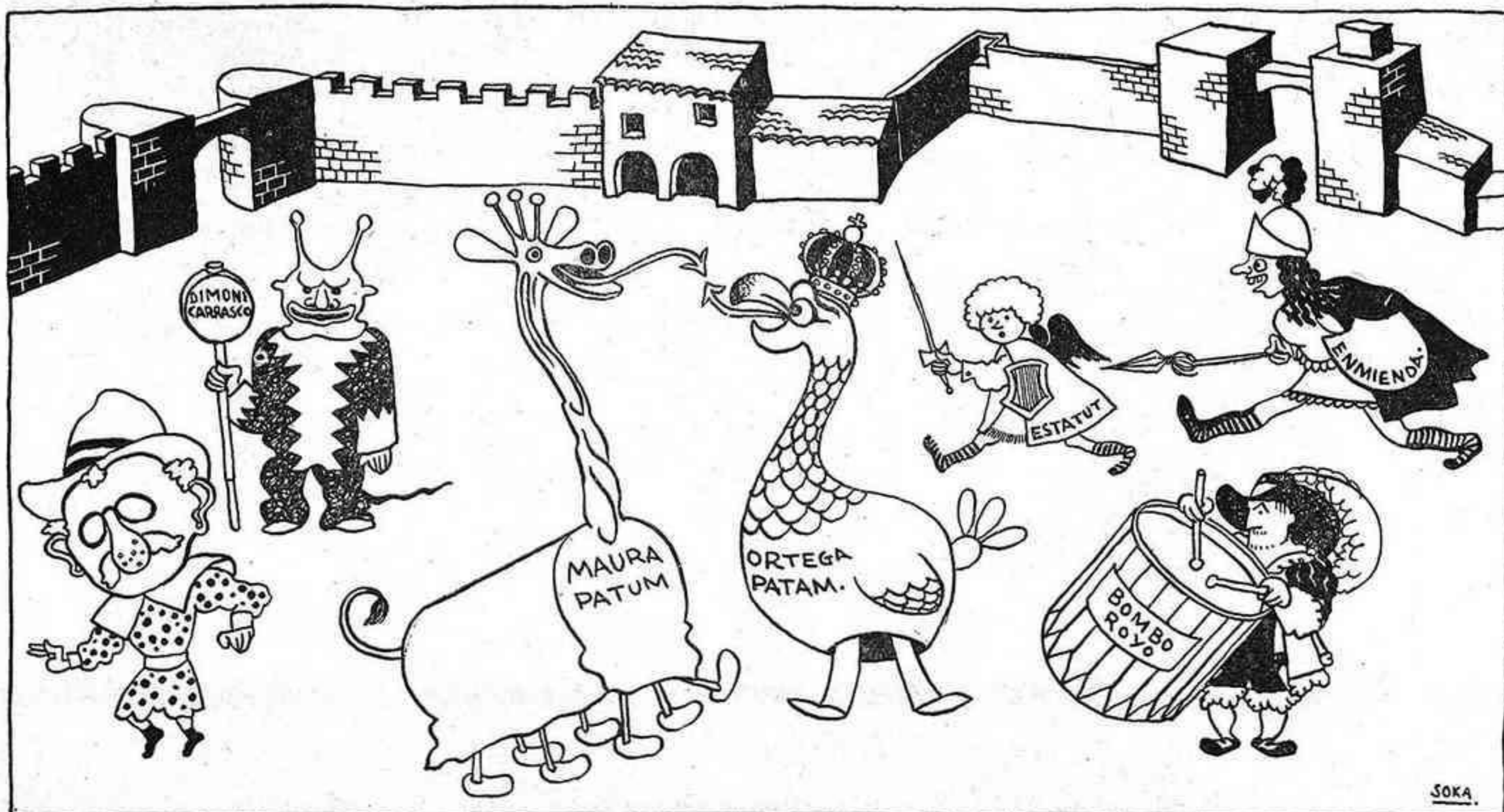
Homenatge merescut

Madrid, 26. — «Luz», el conegut diari de la República, prepara un número extraordinari dedicat al general Barrera, amb motiu d'haver estat posat aquest en llibertat.

L'activíssim corresponsal del diari a Barcelona, senyor Paquito Aguirre, ha promès aconseguir articles dels senyors Barrera (fill) i Utrillo jr., i, com a nota sensacional, proporcionarà a «Luz» un autògraf del senyor Pich i Pon, peça única i desconeguda fins a la data.

Aquest número de «Luz» serà una bella ocasió per tornar a demostrar que el director de «La Publicitat» és un mal nascido, frase feliç del corresponsal senyor Fuk.

LA BEGUDA DE MODA PINYA TROPICAL VERTADER SUC DE PINYA AMERICANA Telèf. 18301

LES PATUMS AL POBLE ESPANYOL

Radiació núm. 1. — Les nenes que somniem quan som infants tenen la cabellera feta amb les fibres seques de tots els troncs de regalèsia que tant hem mastegat.

Radiació núm. 2. — No entenem perquè les «dides» han d'anar a l'interior dels motors dels automòbils i no anar davant el radiador i servir al mateix temps de para-cops.

Radiació núm. 3. — En Valentí Castany caça les rates de la seva llibreria amb la cansalada que li serveix cada matí per enllustrar-se la calba.

Radiació núm. 4. — La venus ortopèdica de l'aparador té una cama desinflada.

Radiació núm. 5. — Tots els infants de la meua col·lecció de retrats han format un cor. Abans d'ahir a la nit quan vaig pujar al meu estudi els vaig atrapar cantant a base de boca-tancats «La habanera de la Lola».

